

CARTA DOMINICAL

17 DE GENER DE 2021

RESSÒ DE LA PARAULA

Humanisme cristià actiu I

Per motius molt diversos considerem oportú convidar a una reflexió sobre el que podem anomenar “l’humanisme cristià actiu”. Pot semblar un assumpte llunyà i complex, reservat a “pensadors i especialistes”. Però és un tema que resulta d’extraordinària importància per a la nostra vida quotidiana. Si, a més, el tractem amb claredat i senzillesa, sens dubte hi trobarem llum.

És avui oportú abordar l’humanisme cristià actiu per diversos motius.

- Iniciem el Temps ordinari de l’Any litúrgic.

La visió de Jesús en el seu Baptisme ens ha fet contemplar allò que considerem “l’ideal de persona humana”, l’èsser humà perfecte. Aquesta mateixa era la intenció de Déu Pare quan ens el mostrava i ens anunciava la seva complaença en Ell. L’escena del Baptisme de Jesús és com un pròleg en el qual s’anuncien els elements essencials que trobaran el seu desenvolupament al llarg de la gran obra. En aquest cas, la vida de Jesús.

- Cada dia, com a persones humanes i cristians del carrer, ens enfrontem a decisions, que només es poden sostenir en la idea de món, de vida humana, de societat, que es desprèn del nostre referent fonamental, és a dir, de Jesucrist: educació, compromís amb algun grup o institució, decisions en el terreny professional, vida d’amistat, temps lliure, etc.

- Això pertany a la normalitat de la vida, però es fa més apressant quan hem d’optar davant d’alternatives importants: acceptació o no de professió, canvi de destinació, vincles personals permanents, com ara matrimoni o parella, qüestions de salut, eleccions polítiques, compromisos econòmics o culturals, etc.

Actualment la nostra vida social, al costat del gran desafiament de la pandèmia, està marcada per grans problemàtiques: la migració, l’ensenyament, noves lleis sobre la vida,

economia en crisi, i la configuració de Catalunya en el futur, vida política marcada per immediates eleccions al Parlament. On agafar-nos?; en què basar-nos, per a encertar, essent fidels en consciència? Prendrem decisions “en consciència”, però la consciència demana ser il·luminada mitjançant un exercici constant de discerniment.

El nostre punt de partida podria ser el testimoniatge de molts, que es van deixar il·luminar per la seva fe en el terreny d’allò “humà”, és a dir, tots aquells que descobriren la llum i la força de l’“humanisme cristià”. Però triem una dona, que amb el seu germà i altres companys, van fer d’aquesta visió cristiana d’allò humà quelcom absolutament decisiu, tant per a la seva acció compromesa, com per a afrontar la seva pròpia mort. Ens referim a Sophi Scholl, que al costat del seu germà, va ser sentenciada a mort per la Gestapo al 1943, com a càstig per les seves accions de resistència i oposició al règim nazi.

Posem aquí un fragment del seu diari, escrit el 12 de febrer de 1942:

“Quan miro els homes al meu voltant, i també a mi mateixa, sento un enorme respecte davant les persones, perquè a causa d’elles Déu ha davallat. D’altra banda és el que entenc menys. Sí, el que menys entenc de Déu és el seu amor. Senyor, necessito resar, pregar. Sí! Hauríem de tenir sempre present, quan ens interrelacionem, que Déu es va fer Home per nosaltres”.

Aquestes paraules, escrites per ella, són molt il·luminadores per a entendre el que volem dir amb l’expressió “humanisme cristià actiu”. Hem de descobrir el seu significat, atès el context de la vida personal i social de la seva autora. Veurem el punt decisiu de contacte entre la fe en l’Encarnació i la vida humana de cada dia.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat